

Де, момче, ума ти хвърка?
Все навънъ ти сж очитѣ!
Палешникъ ли туй ще става,
или за носа ти брънка?
Кошъ-кюмуръ се достопява,
а ти още гледай вънка!“
„Хей, момче! . .“

Движението на речъта въ II часть е спокойно, по-бавно, стиховетѣ сж осмо и шестосрични хорей, тонътъ е разказенъ — отъ задимената ковачница авторътъ ни отвежда въ приказнитѣ пущинаци, въ конацитѣ на „зълъ магесникъ прокобесникъ“, дето е затворена „свѣтлолица-хубавица“. Сжщото темпо и въ втората половина на II часть, кждето тонътъ е пакъ разказенъ.

Най-оригинална по ритъмъ е, обаче, третата часть. Строфитѣ тукъ сж шестостишни (секстини), като първитѣ два стиха сж осмо-срични, третиятъ е шестосриченъ, четвъртиятъ и петиятъ — четирисрични, а шестиятъ — трисриченъ (сѣ хорей). Тази ритмична схема 8/8/6/4/4/3., съ това постепенно скжсяване на стиховетѣ — отъ 8 срични до 3 срични — ярко изразява енергичното предупреждение къмъ младитѣ, което се съдържа въ всѣка строфа:

Калиопа хубавица,
боляркиня милолица,
лудо младо, не люби:
младостъта ти,
радостъта си,
не губи!

Огънътъ е пакость жива,
съ огъня игра не бива,
лудо младо, проумѣй: